

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/79/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712010457
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3712010457.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Dušana Eckera v trestnej veci proti obžalovanej Bc. I. B. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na neverejnom zasadnutí 27. novembra 2013 prejednal odvolanie obžalovanej Bc. I. B. a prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v neprospech obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 9. apríla 2013, sp. zn. 2T/228/2012 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa v celom rozsahu z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 9. apríla 2013, sp. zn. 2T/228/2012, bola obžalovaná Bc. I. B. uznaná za vinnú z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

ako starostka obce Mojtiín vedome nepodpísala uznesenie obecného zastupiteľstva obce Mojtiín č. 77/2011 zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Mojtiín zo dňa 18.11.2011 o voľbe hlavného kontrolóra a následne ako štatutárny orgán obce v pracovnoprávnom vzťahu obce a hlavného kontrolóra vedome neuzatvorila pracovnú zmluvu s Mgr. M. Y., bytom MP. XX, okres A., ktorý bol dňa 18.11.2011 poslancami Obecného zastupiteľstva obce Mojtiín právoplatne zvolený do funkcie hlavného kontrolóra, napriek tomu, že funkčné obdobie predchádzajúceho hlavného kontrolóra obce Mojtiín skončilo ku dňu 15.7.2011 a pracovnú zmluvu s Mgr. M. Y. do dnešného dňa neuzatvorila napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že zvolenie Mgr. M. Y. do funkcie hlavného kontrolóra obce bolo zákonné, pretože podnety, ktorými namietala zákonnosť tejto voľby, boli ako na Okresnej prokuratúre Považská Bystrica, tak na Krajskej prokuratúre Trenčín a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky odložené ako nedôvodné, čím vedome porušila ustanovenie § 13 ods. 7 a § 18a ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v úmysle spôsobiť Mgr. M. Y. škodu a túto mu aj spôsobila vo výške 1.568,72 Eur, ktorá predstavuje jeho ušlú mzdu.

Za tento trestný čin bola okresným súdom odsúdená podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2,3 Tr. zák. a podľa § 56 ods. 1,2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 500 (päťsto) Eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, bol obžalovanej podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. stanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) mesiac. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Mgr. M. Y. s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej pätnásťdňovej lehote podali odvolania prokurátorka Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v neprospech obžalovanej pre nesprávnosť výroku o treste a obžalovaná Bc. I. B. pre nesprávnosť všetkých výrokov, t. j. výrokov o vine, treste i náhrade škody, ako aj pre nesprávnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

Prokurátorka v písomnom odôvodnení odvolania podaného v neprospech obžalovanej namietala správnosť napadnutého rozsudku len vo výroku o treste s poukazom na to, že obžalovanej uložený peňažný trest vo výmere 500 Eur je podľa jej názoru síce zákonným trestom, ale zároveň neprímerane nízkym trestom. Z hľadiska povahy spáchaného trestného činu sa podľa názoru prokurátorky dopustila obžalovaná protiprávneho konania už tým, že po právoplatnom zvolení Mgr. Y. za hlavného kontrolóra obce nepodpísala uznesenie obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra obce, ako aj tým, že s Mgr. Y. neuzatvorila pracovnú zmluvu tak, ako jej to ukladá zákon o obecnom zriadení, pritom v úmysle spôsobiť Mgr. Y. škodu. Napriek tomu, že podnety Bc. I. B., ktorými žiadala preveriť zákonnosť voľby hlavného kontrolóra obce zo dňa 18.11.2011, smerované na Okresnú prokuratúru Považská Bystrica, na Krajskú prokuratúru Trenčín i na Generálnu prokuratúru SR, boli odložené ako nedôvodné, pretože v súvislosti s voľbou hlavného kontrolóra obce neboli zistené žiadne pochybenia, podľa názoru prokurátorky tento protiprávny stav ako starostka obce naďalej udržiavala tým, že ani dodatočne s Mgr. Y. ako hlavným kontrolórom obce neuzatvorila pracovnú zmluvu, čím došlo k situácii, že obec Mojtiň funguje už takmer 18 mesiacov bez hlavného kontrolóra obce. Prokurátorka ďalej poukazovala na to, že pri rozhodovaní o peňažnom treste musí súd obligatórne prihliadať na majetkové pomery páchatel'a, pričom obžalovaná ako starostka obce má minimálny plat v sume 1.443,75 Eur, ktorý je trojnásobne vyšší ako okresným súdom uložený peňažný trest, preto podľa jej názoru vzhľadom aj na povahu spáchaného skutku a jeho stále pretrvávajúce následky je peňažný trest vo výške 500 Eur neprímerane nízky a jeho výška nezabezpečuje funkciu účelu trestu. Na základe uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací krajský súd zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. napadnutý rozsudok a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol vo veci tak, že obžalovanej Bc. I. B. uloží peňažný trest v takej výške, aby tento trest splnil účel trestu v zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaná Bc. I. B. v písomnom odôvodnení odvolania sama i prostredníctvom obhajcu namietala správnosť napadnutého rozsudku vo všetkých výrokoch, t. j. správnosť výrokov o vine, treste i náhrade škody, ako aj správnosť konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo. Obžalovaná i obhajca v písomnom odôvodnení odvolania poukazovali na to, že zažalovaný skutok nie je trestným činom. Uviedli, že trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa dopustí ten, kto ako verejný činiteľ v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, pričom s týmto ustanovením súvisí aj § 128 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sú verejnými činiteľmi tam vymenované osoby, ak sa podieľajú na plnení úloh spoločnosti a štátu a používajú pritom právomoc, ktorá im bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení trestného zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s právomocou a zodpovednosťou verejného činiteľa. V skutkovej vete obžaloby a následne i napadnutého rozsudku sú opísané dve rôzne konania spočívajúce v nepodpísaní uznesenia obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra a v neuzatvorení pracovnej zmluvy so zvoleným hlavným kontrolórom. Podľa názoru obžalovanej i jej obhajcu nepodpísanie predmetného uznesenia obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra však nie je protiprávnym konaním, pretože zákon o obecnom zriadení oprávňuje starostu nepodpísať uznesenie obecného zastupiteľstva a s absenciou jeho podpisu nespája žiadne právne následky. Poukázal na to, že podľa § 13 ods. 6 zákona č. 369/1990 Zb. starosta môže pozastaviť výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ak sa domnieva, že odporuje zákonu alebo je pre obec zjavne nevýhodné tak, že ho nepodpíše v lehote podľa § 12 ods. 11, pričom ak je zriadená obecná rada, starosta prerokuje uznesenie obecného zastupiteľstva pred pozastavením jeho výkonu v obecnej rade, ale uznesením obecnej rady nie je pritom viazaný. Podľa § 13 ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. sa ustanovenie odseku 6 nevzťahuje na uznesenie o voľbe a odvolaní hlavného kontrolóra a na uznesenie o vyhlásení miestneho referenda o odvolaní starostu. Z citovaných zákonných ustanovení podľa názoru obžalovanej i jej obhajcu vyplýva, že zákon zo všeobecne upravenej právomoci starostu nepodpísať uznesenie obecného zastupiteľstva, v dôsledku ktorej skutočnosti zo zákona dôjde k pozastaveniu jeho výkonu, ustanovuje v odseku 7 výnimku, z ktorej jasne a jednoznačne vyplýva, že starosta obce tým, že nepripojí svoj podpis k uzneseniu obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra, nepozastaví jeho výkon a uznesenie obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra je priamo zo zákona vykonateľné aj bez podpisu starostu. Existencia podpisu na takom uznesení je právne irelevantná, pretože s jeho absenciou zákon nespája žiadny právny dôsledok v podobe pozastavenia jeho výkonu. Takáto právna úprava je logická, nakoľko zrejme by zákonodarca nedával starostovi možnosť nepodpísaním príslušného uznesenia mariť vyhlásenie referenda o jeho odvolaní alebo mariť zvolenie hlavného kontrolóra, ktorého úlohou je v

zmysle § 18d zákona o obecnom zriadení najmä kontrola činnosti starostu obce. Ak preto § 13 ods. 7 hovorí o tom, že sa ustanovenie § 13 ods. 6 citovaného zákona nevzťahuje na vymenované dva druhy uznesení, má tým na mysli, že starosta nemôže pozastaviť ich výkon tým, že ich nepodpíše. Z toho podľa názoru obžalovanej a jej obhajcu vyplýva, že zákon v procese voľby hlavného kontrolóra neukladá starostovi obce žiadne rozhodovacie oprávnenia, tým pádom nemá v tomto smere žiadnu právomoc, ktorú by mohol vykonať a hlavný kontrolór je bez ďalšieho zvolený do funkcie tým, že za neho hlasuje nadpolovičná väčšina poslancov obecného zastupiteľstva, ktorá určí deň jeho nástupu do práce. V tejto súvislosti považovali za nezrozumiteľné a zmätočné aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, keď aj súd prvého stupňa na jednej strane skonštatoval, že Mgr. M. Y. bol právoplatne zvolený do funkcie hlavného kontrolóra, teda vlastne potvrdil, že k právoplatnej voľbe hlavného kontrolóra nie je potrebný podpis starostu, avšak potom je nezrozumiteľný jeho záver o tom, že nepodpísanie uznesenia o voľbe hlavného kontrolóra by malo byť trestným činom. Napokon poukazovali aj na to, že podľa ich názoru konanie starostu spočívajúce v podpisovaní zápisníc obecného zastupiteľstva nespĺňa pojmové znaky „výkonu právomoci“, pretože jednak ide o výkon samosprávy, čo vyplýva z postavenia obce ako samosprávneho subjektu a jednak ním starosta nerozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb s prvkom moci a rozhodovania. Rovnaká argumentácia sa vzťahuje aj ku konaniu opísanému v skutkovej vete napadnutého rozsudku ako nepodpísanie pracovnej zmluvy so zvoleným hlavným kontrolórom. Pracovná zmluva sa uzatvára medzi dvoma subjektmi, z ktorých žiaden nemá nadriadené postavenie nad druhým a nikto nemôže druhému uložiť jednostranným spôsobom žiadne práva a povinnosti. Tento právny úkon v sebe neobsahuje prvok moci ani rozhodovania, čím je podľa názoru obžalovanej a jej obhajcu opäť vylúčené, aby jedna zo strán použila pri jej uzatváraní právomoc verejného činiteľa. Podľa ich názoru sa súd prvého stupňa nevysporiadal ani s tou časťou obhajoby obžalovanej, v ktorej uviedla, že zo strany obce nemohla byť pracovná zmluva podpísaná preto, že Mgr. M. Y. ako zvolený hlavný kontrolór nepredložil na podpis žiadny návrh pracovnej zmluvy. Podľa ich názoru totiž pracovná zmluva ako každý iný súkromnoprávny úkon vyžaduje návrh jednej zmluvnej strany a akceptáciu druhou zmluvnou stranou, avšak zo strany zvoleného hlavného kontrolóra nebol obci doposiaľ doručený a predložený žiadny návrh pracovnej zmluvy, ktorý by bolo možné podpísať. Podľa názoru obhajcu zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by povinnosť predložiť návrh pracovnej zmluvy mal starosta obce alebo obec samotná. Obžalovaná teda žiadnu pracovnú zmluvu nemohla podpísať, pretože jej žiadna nebola na podpis predložená. Súd prvého stupňa sa však nevysporiadal ani s ďalšou skutočnosťou, ktorú obžalovaná uviedla na hlavnom pojednávaní, ktorá s podpisovaním predmetnej pracovnej zmluvy s Mgr. M. Y. súvisí a ktorá spočíva v tom, že Mgr. M. Y. ako navrhovateľ bol v rozhodujúcom čase, t.j. 18.11.2011 v súdnom spore s obcou. Predmetom súdneho sporu bola existencia jeho pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010, ktorú s ním obec uzatvorila pri jeho predchádzajúcom zvolení do funkcie hlavného kontrolóra, ktorej funkcie sa vzdal dňa 22.7.2011. Vzhľadom na to, že táto otázka bola až do právoplatného skončenia veci právne neistá a je vylúčené, aby obec mala s tým istým kontrolórom súbežne dva pracovné pomery, bolo potrebné počkať až do právoplatného skončenia veci. Až dňa 19.6.2013 rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom pod sp. zn. 17Co/215/2013 tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12.2.2013, sp. zn. 4C/77/2012. V uvedenom konaní obidva súdy riešili otázku existencie pracovného pomeru medzi obcou Mojtiín a Mgr. M. Y. a vyslovili, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010 trvá. Ak teda trvá tento pracovný pomer, nie je možné uzatvárať s tou istou osobou a na ten istý druh činnosti ďalšiu pracovnú zmluvu. S vyššie uvedenými skutočnosťami sa však súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nezaoberal napriek tomu, že skutočnosť, že prebieha súdne konanie týkajúce sa trvania pracovného pomeru malo a má vplyv na posúdenie subjektívnej stránky trestného činu, pokiaľ protiprávne konanie malo spočívať v nepodpísaní následnej duplicitnej pracovnej zmluvy. Obžalovaná i jej obhajca poukázali ďalej na to, že trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vyžaduje, aby verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v špecifickom úmysle a to v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Z celého stručného odôvodnenia rozsudku nie je zistiteľné ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaná mala konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému prospech napriek tomu, že bez naplnenia tejto špecifickej subjektívnej stránky nemožno hovoriť o spáchaní uvedeného trestného činu. V uvedenom smere považovali preto napadnutý rozsudok za nepodložený, neodôvodnený a nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa v skutkovej vete rozsudku uviedol, že obžalovaná mala poškodenému Mgr. M. Y. spôsobiť škodu vo výške 1.568,72 Eur, ktorá predstavuje jeho ušľú mzdu a to napriek tomu, že v tomto smere nebolo vykonávané žiadne dokazovanie a poškodený navyše na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že si žiadnu škodu neuplatňuje. Uvedený výrok súdu prvého stupňa nemá preto oporu v dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní a

ani z odôvodnenia rozsudku nie je zistiteľné, ako súd prvého stupňa k záveru o výške škody dospel, navyše Mgr. M. Y. si žiadny nárok na náhradu škody riadne a včas neuplatnil, preto nemá postavenie poškodeného v trestnom konaní a tvrdenie súdu prvého stupňa, že si cestou splnomocnenca uplatnil náhradu škody sa podľa názoru obžalovanej a jej obhajcu nezakladá na pravde. Rovnako namietali aj tvrdenie súdu prvého stupňa, že by sa obžalovaná k trestnej činnosti priznala. Poukázali na to, že obžalovaná Bc. I. B. sa k žiadnej trestnej činnosti nepriznala a celá jej obhajoba spočívala v snahe objasniť súvislosti jej konania a tiež vysvetliť právny kontext najmä z hľadiska zákona o obecnom zriadení a zákonníka práce, ktoré vedú k záveru, že jej konanie, či už aktívne alebo pasívne, nie je trestným činom. Priznanie sa k trestnému činu vyjadruje postoj páchatel'a ku všetkým znakom, ktoré tvoria skutkovú podstatu trestného činu, teda aj k zavineniu ako subjektívnej stránke. Obžalovaná však žiadnym svojím vyjadrením neuviedla, že by konala vedome protiprávne s úmyslom spôsobiť niekomu škodu alebo sa obohatiť. Obžalovaná Bc. I. B. navyše v dôvodoch odvolania podrobne poukazovala na podľa jej názoru nesprávny postup prokuratúr v predmetnej veci, na podľa nej nezákonnosť voľby hlavného kontrolóra a na skutočnosť, že v súčasnosti obec Mojtiín čelí žalobe vo veci neplatnosti voľby hlavného kontrolóra z 18.11.2011 a na podľa jej názoru neúplnosť uznesenia obecného zastupiteľstva č. 77/2011. Namietala zákonnosť postupu samosudcu okresného súdu JUDr. Čiža, keď rozhodol hneď na prvom hlavnom pojednávaní bez toho, aby vykonal riadnym spôsobom všetky potrebné dôkazy. Podľa jej názoru sa správal k nej nedôstojne a ponižujúco, nepočúval ju, nenechal ju ani dopovedať skutočnosti, ktoré uvádzala na svoju obhajobu, stanoviská ministerstva vnútra si ani len neprečítal, rovnako sa správal aj k jej obhajcovi, ktorého neustále zastavoval, prerušoval a skákal mu do reči nielen počas prednesu obhajoby, ale aj počas celého procesu, na otázky kladené Mgr. Y. odpovedal sám, čiže Mgr. Y. ako svedok nemusel odpovedať a neodpovedal takmer na žiadnu otázku, nebolo dovolené ani jej a jej obhajcovi klásť otázky, ktoré by mohli objektivizovať mnohé skutočnosti, všetky obhajobou predložené dôkazy ignoroval a odmietol sa nimi zaoberať, žiaden z predložených dôkazov si nenechal vysvetliť a ani si žiaden neprečítal. Podľa názoru obžalovanej bolo celé súdne konanie, priebeh vyšetrovania a dokazovania jednostranné, v dôsledku čoho boli porušené jej ústavné práva na prezumpciu nevinu, princíp právnej istoty na spravodlivý proces a princíp ústavnosti a zákonnosti. Vzhľadom na to, že súdny proces a konanie samosudcu bolo podľa nej nedôstojné, neobjektívne, zaujaté a jednostranné v prospech Mgr. Y. žiadala, aby sudca JUDr. Miroslav Čiž bol vylúčený z prejednávania predmetnej trestnej veci. Na základe uvedených dôvodov obžalovaná a jej obhajca alternatívne navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, f/ Tr. por. zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o oslobodení obžalovanej Bc. I. B. spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. alebo aby vec vrátil súdu prvého stupňa.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že v priebehu odvolacieho konania, po nariadení verejného zasadnutia na deň 2.10.2013 a pred jeho konaním, obžalovaná Bc. I. B. v písomnom podaní zo dňa 18.9.2013, ktoré bolo osobne podané na krajskom súde dňa 24.9.2013, podala návrh na odňatie jej trestnej veci Krajskému súdu v Trenčíne a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 23 ods. 1 Tr. por. Návrh odôvodnila s poukazom na to, že na Krajskom súde v Trenčíne sa v iných veciach pod sp. zn. 17Co/215/2013, 13S/136/2012, 13S/116/2012, 13S/155/2012, 13S/4/2012 a 13S/103/2012 viedlo šesť konaní, ktoré sa týkali Mgr. M. Y., jeho manželky Ing. R. Y. a ich syna a v ktorých ako starostka obce Mojtiín bola účastníčkou konania, pričom vo všetkých šiestich konaniach krajský súd rozhodol v jej neprospech, resp. v neprospech obce, ktorú zastupovala. Podľa jej názoru skutočnosť, že Krajský súd v Trenčíne vo všetkých šiestich konaniach rozhodol v prospech rodiny Y. a teda zakaždým v jej neprospech, je dôležitým dôvodom, spochybňujúcim nestrannosť Krajského súdu v Trenčíne. Na podklade uvedených dôvodov navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odňal trestnú vec vedenú pod sp. zn. 3To/79/2013, Krajskému súdu v Trenčíne a aby túto trestnú vec prikázal inému krajskému súdu v Slovenskej republike. Na podklade návrhu obžalovanej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 22.10.2013, sp. zn. 2Ndt 17/2013 (doručeným krajskému súdu dňa 4.11.2013) tak, že trestnú vec obžalovanej Bc. I. B., vedenú na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 3To/79/2013 tomuto súdu neodňal, pretože nezistil zaujatosť sudcov Krajského súdu v Trenčíne.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na podklade odvolaní prokuratorky a obžalovanej, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 26.8.2013, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokuratorky a obžalovanej podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na neverejnom zasadnutí dňa 27. novembra 2013 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaná a prokuratorka podali

odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine, treste a náhrade škody je chybný pre podstatné chyby konania, ktoré týmto napadnutým výrokom rozsudku predchádzali a ktoré spočívali v porušení ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby (§ 321 ods.1 písm. a/ Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 258 ods. 1, 2 a 3 Tr. por. a § 122 ods. 2 a 3 Tr. por.), tiež pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení i preto, že súd prvého stupňa sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku toho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a na objasnenie veci všetky dôkazy vykonať znovu (§ 321 ods.1 písm. b/, c/ Tr. por.).

Súd prvého stupňa nevykonával zákonu zodpovedajúcim spôsobom a pri dodržaní práva obhajoby všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, tieto potom dostatočne nevyhodnotil jednotlivito i v ich súhrne tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel preto k predčasným skutkovým zisteniam i právnym záverom. V odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne a presvedčivo neuviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, nevysvetlil, ako sa vyrovnal s obhajobnými tvrdeniami a námietkami obžalovanej, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a náhrady škody a tiež, ako sa vyrovnal s návrhmi obžalovanej na doplnenie dokazovania i v otázke právneho posúdenia jej konania, preto odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr.por. a v uvedených smeroch nie je preskúmateľné.

Podľa ustanovenia § 258 ods. 1 až 3 Tr. por. ak obžalovaný po prednesení obžaloby a vyjadrení poškodeného neurobil vyhlásenie uvedené v § 257 ods. 1 písm. b) alebo c), predseda senátu potom, ako zistí podmienky na vykonanie hlavného pojednávania, zistí osobné údaje obžalovaného a poučí ho o jeho právach. Potom umožní prokurátorovi vyslychnúť obžalovaného. Obžalovaného treba vyslychnúť na obsah obžaloby, a ak bol uplatnený nárok na náhradu škody, aj na tento nárok. Pritom sa postupuje podľa § 122 ods. 2 a 3. Výsluch môže predseda senátu prerušiť len vtedy, ak výsluch nie je vedený v súlade so zákonom alebo ak je výsluch vedený inak nevhodným spôsobom, alebo ak predseda alebo člen senátu považujú za nevyhnutné položiť obžalovanému otázku, ktorú nemožno odložiť na dobu po skončení výsluchu. Po skončení výsluchu obžalovaného prokurátorom má právo vypočuť obžalovaného jeho obhajca. Ustanovenie odseku 2 tu platí primerane. So súhlasom predsedu senátu sú prokurátor, obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba oprávnení po skončení výsluchov klásť obžalovanému dopĺňujúce otázky. O ich poradí rozhodne predseda senátu.

Podľa ustanovenia § 122 ods. 1, 2 Tr. por. obžalovanému musí byť daná možnosť podrobne sa k obvineniu vyjadriť, najmä súvisle opísať skutočnosti, ktoré sú predmetom obvinenia, uviesť skutočnosti, ktoré obvinenie zoslabujú alebo vyvracajú, a ponúknuť o nich dôkazy. Obžalovanému sa môžu klásť otázky na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov. Otázky sa musia klásť ohľaduplne a zrozumiteľne. Obžalovanému sa však nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede. Otázky nesmú neodôvodnene zasahovať do súkromia vypočúvaného okrem zisťovania pohnútky činu.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že výsluchom obžalovaného, ktorý je jedným z dôkazných prostriedkov a obsah jeho výpovede dôkazom (§ 119 ods. 2), sa začína najdôležitejšia fáza hlavného pojednávania, t.j. dokazovanie. Určením výsluchu obžalovaného ako prvého úkonu v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní sa sleduje cieľ umožniť súdu, ale aj prokurátorovi a obhajcovi, aby si urobili predstavu o tom, na ktoré skutočnosti sa treba v rámci objasňovania veci zamerať. Pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní súd aj prokurátor sú viazaní všeobecnými ustanoveniami šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku. Obhajca a obžalovaný pri vykonávaní dokazovania na hlavnom pojednávaní (§ 119 ods. 3) sú týmito ustanoveniami viazaní primerane, predovšetkým v rozsahu ustanovenia § 119 ods. 2. Predseda senátu po zistení podmienok na vykonanie hlavného pojednávania, po zistení osobných údajov obžalovaného a poučení ho o jeho právach, umožní prokurátorovi vyslychnúť obžalovaného k obsahu obžaloby a ak poškodený riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody a navrhol, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť túto škodu nahradiť, aj k nároku a návrhu poškodeného. Pri výsluchu obžalovaného pritom prokurátor postupuje podľa § 122 ods. 2 a 3, t.j. obžalovanému umožní podrobne sa k obžalobe vyjadriť, súvisle (bez prerušovania

otázkami) opísať priebeh skutkového deja, uviesť dôkazy na potvrdenie vlastných argumentov a až potom mu kladie otázky, a to ohľaduplne, zrozumiteľne, nesmie kľásť otázky kapciózne alebo sugestívne, otázkami nesmie zasahovať do jeho intímneho súkromia, okrem zisťovania pohnútky činu. Výsluch nie je vedený v súlade so zákonom, ak je napríklad v rozpore s ustanovením § 2 ods. 2, § 121 ods. 1, § 122 ods. 3. Nevhodný spôsob vedenia výsluchu môže pritom spočívať napríklad vo zvyšovaní hlasu vypočúvajúcim a v nevhodných poznámkach. Nevyhnutnosť polozenia otázky predsedom senátu, sudcom alebo prísediacim môže vyplývať z vyjadrenia obžalovaného, na ktoré pre ucelenosť alebo upresnenie treba výpoveď hneď doplniť odpoveďou na otázku, ktorá práve z tohto dôvodu neznesie odklad na neskorší čas. Pre výsluch obžalovaného obhajcom v zásade primerane platí postup podľa § 122 ods. 2 a 3 s tým, že spravidla už netreba obžalovaného znova vyzvať, aby sa podrobne vyjadril k žalovanému skutku a súvisle opísal skutočnosti, ktoré sú predmetom obžaloby, keďže tak už urobil v rámci jeho výsluchu prokurátorom. Bude zrejme vhodnejšie zamerať jeho výsluch na základe jeho usmernenia otázkami na konkrétne skutočnosti významné z hľadiska obhajoby obžalovaného. Po tomto výsluchu obžalovaného obhajcom môžu kľásť otázky obžalovanému aj prokurátor, poškodený, obhajca alebo zúčastnená osoba. O ich poradí rozhodne predseda senátu opatrením, keďže ide o ústne rozhodnutie operatívno-technickej povahy (§ 10 ods. 19). Ak je niektorá zo strán nespokojná s opatrením predsedu senátu a požiada o zmenu rozhodnutia, o žiadosti rozhodne senát (len ak ide o vec prejednávanú senátom, nie teda v prípade, ak rozhoduje samosudca).

Odvolačiaci súd sa podrobne oboznámil s priebehom doterajšieho súdneho konania vedeného samosudcom - hlavné pojednávanie dňa 9. apríla 2013 (zápisnica na č.l. 142 - 145, zvukové záznamy z hlavného pojednávania na č.l. 145), pričom z vypočutia nahrávok o výsluchu obžalovanej a svedka Mgr. M. Y. zistil, že pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní bolo postupované v rozpore so zákonom a bolo porušené právo obhajoby obžalovanej. Obžalovanej Bc. I. B. nebolo totiž umožnené podrobne sa k obžalobe vyjadriť a súvisle, bez prerušovania otázkami, opísať priebeh skutkového deja a uviesť dôkazy na potvrdenie vlastných argumentov. Obhajobné vyjadrenie obžalovanej bolo totiž opakovane prerušované tak otázkami prokurátorky, ktoré navyše v záznamoch nie sú dostatočne zrozumiteľné (buď ich je počuť len slabšie alebo ich nie je počuť vôbec), ako aj otázkami predsedu senátu, zvyšovaním hlasu i jeho nevhodným komentárom (napr. že v politike už všeličo zažil) a námietky obžalovanej i jej obhajcu na nesprávny postup pri výsluchu obžalovanej (právo súvisle a bez prerušovania sa k veci vyjadriť) boli samosudcom bez zákonného dôvodu zamietnuté. Obdobne nebol správny ani postup pri výsluchu svedka Mgr. M. Y., keď samosudca zasahoval do jeho výsluchu obhajcom obžalovanej, nepripustil väčšinu otázok kladených obhajcom napriek tomu, že mali vecné i právne opodstatnenie (vrátane návrhu na doplnenie dokazovania zabezpečením a oboznámením sa so spisom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/77/2012 a v ňom vydaných rozhodnutí), pričom zo zápisnice o hlavnom pojednávaní nie je ani možné zistiť, kto uvedeného svedka vypočúval (§ 261 ods. 3 Trestného poriadku). Odvolačiaci súd dospel preto k záveru, že samosudcovi sa nepodarilo na hlavnom pojednávaní prezentovať taký postup pri vedení kontradiktórneho hlavného pojednávania, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby a tento postup v rozpore s ustanoveniami § 258 ods. 1, 2 a 3 Tr. por., § 122 ods. 2 a 3 Tr. por., § 261 ods. 3, 4 Tr. por. i § 168 ods. 1 Tr. por. (porušenie práva obhajoby, nepreskúmateľnosť rozsudku) bol dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Obžalovaná Bc. I. B. v rámci svojich obhajobných prednesov v konaní pred súdom prvého stupňa (a predtým už v prípravnom konaní) a tiež aj v písomnom odôvodnení odvolania spáchanie zažalovaného trestného činu poprela a uvádzala dôvody a argumenty, ktoré jej bránili v podpísaní uznesenia obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra a v uzatvorení pracovnej zmluvy so zvoleným hlavným kontrolórom a pre ktoré podľa názoru obžalovanej jej konanie nevykazuje zákonné znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Samosudca súdu prvého stupňa sa však jej obhajobnými tvrdeniami dostatočne nezaoberal, nevykonal ňou predkladané listinné dôkazy i navrhované dôkazy a jeho skutkové zistenia nemajú preto dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch, sú neúplné a jeho právne závery preto aj vecne nesprávne.

Podstata konania obžalovanej, ktorým podľa obžaloby i napadnutého rozsudku mala naplniť zákonné znaky zažalovaného prečinu mala spočívať v tom, že ako starostka obce Mojtiín vedome nepodpísala uznesenie obecného zastupiteľstva obce Mojtiín č. 77/2011 zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Mojtiín zo dňa 18.11.2011 o voľbe hlavného kontrolóra a následne ako štatutárny orgán obce v pracovnoprávnom vzťahu obce a hlavného kontrolóra vedome neuzatvorila pracovnú zmluvu s Mgr. M.

Y. v úmysle spôsobiť Mgr. M. Y. škodu a túto mu aj spôsobila vo výške 1.568,72 Eur, ktorá predstavuje jeho ušlú mzdu.

Obžalovaná v podanom odvolaní sama i prostredníctvom obhajcu dôvodne poukazovala na to, že zákon o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. oprávňuje starostu nielen nepodpísať uznesenie obecného zastupiteľstva, ale s absenciou jeho podpisu vo vzťahu k uzneseniu o voľbe a odvolaní hlavného kontrolóra nespája žiadne právne následky, preto nepodpísanie predmetného uznesenia obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra nie je protiprávnym konaním, ktoré by z hľadiska ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vykazovalo znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Z ustanovenia § 13 ods. 6 zákona č. 369/1990 Zb. vyplýva, že starosta môže pozastaviť výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ak sa domnieva, že odporuje zákonu alebo je pre obec zjavne nevýhodné tak, že ho nepodpíše v lehote podľa § 12 ods. 11, pričom ak je zriadená obecná rada, starosta prerokuje uznesenie obecného zastupiteľstva pred pozastavením jeho výkonu v obecnej rade, ale uznesením obecnej rady nie je pritom viazaný. Podľa § 13 ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb. sa ustanovenie odseku 6 nevzťahuje na uznesenie o voľbe a odvolaní hlavného kontrolóra a na uznesenie o vyhlásení miestneho referenda o odvolaní starostu. Z citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že zákon zo všeobecne upravenej právomoci starostu nepodpísať uznesenie obecného zastupiteľstva, v dôsledku ktorej skutočnosti zo zákona dôjde k pozastaveniu jeho výkonu, ustanovuje v odseku 7 výnimku, z ktorej jednoznačne vyplýva, že starosta obce tým, že nepripojí svoj podpis k uzneseniu obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra, nepozastaví jeho výkon a uznesenie obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra je priamo zo zákona platné a vykonateľné aj bez podpisu starostu (za predpokladu, že zákonom predpokladaným spôsobom nedošlo k jeho zrušeniu). Existencia podpisu na takom uznesení je právne irelevantná, pretože s jeho absenciou zákon nespája žiadny právny dôsledok v podobe pozastavenia jeho výkonu. Pokiaľ teda aj obžalovaná nepodpísala uznesenie obecného zastupiteľstva obce Mojtiň č. 77/2011 zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Mojtiň zo dňa 18.11.2011 o voľbe hlavného kontrolóra, nedošlo tým k pozastaveniu jeho výkonu a nemohla preto takýmto konaním ani spôsobiť Mgr. M. Y. žiadnu škodu, pretože uznesenie obecného zastupiteľstva o voľbe hlavného kontrolóra bolo priamo zo zákona platné a vykonateľné aj bez podpisu obžalovanej ako starostu obce (navyše v predpísanom konaní nedošlo ani k jeho zrušeniu).

Obžalovaná dôvodne tiež namietala, že neuzatvorila pracovnú zmluvu s Mgr. M. Y., nie však v úmysle spôsobiť Mgr. M. Y. škodu, ale preto, že jej v tom bránila zákonná prekážka, pričom Mgr. M. Y. z dôvodu neuzatvorenej pracovnej zmluvy žiadna škoda nevznikla. Pri trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. z hľadiska znakov skutkovej podstaty sa vyžaduje, aby verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu v špecifickom úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 18a ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb., t. j. nesplnenie povinnosti starostu obce uzavrieť s právoplatne zvoleným hlavným kontrolórom pracovnú zmluvu najneskôr v deň nasledujúci po dni skončenia funkčného obdobia predchádzajúceho hlavného kontrolóra, by bolo možné považovať za výkon právomoci verejného činiteľa spôsobom odporujúcim zákonu, avšak len za predpokladu, ak by konal v špecifickom úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a predovšetkým iba v prípade, ak mu v splnení tejto povinnosti nebránila iná zákonná prekážka. V posudzovanom prípade však takouto zákonnou prekážkou brániacou obžalovanej splniť túto zákonnú povinnosť uzavrieť s právoplatne zvoleným hlavným kontrolórom Mgr. M. Y. pracovnú zmluvu najneskôr v deň nasledujúci po dni skončenia funkčného obdobia predchádzajúceho hlavného kontrolóra bola skutočnosť, že hoci sa Mgr. M. Y. vzdal predchádzajúcej funkcie hlavného kontrolóra listom zo dňa 22.7.2011, jeho predchádzajúci pracovný pomer uzavretý s Obcou Mojtiň pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010 neskončil, ale trval aj naďalej a navyše práve otázka existencie tohto predchádzajúceho pracovného pomeru a s ňou spojeného nároku na náhradu škody z titulu nevyplatenej náhrady mzdy bola aj predmetom súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/77/2012, ktorý v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku nebol ešte právoplatne skončený. Zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení taxatívne upravuje spôsoby zániku funkcie hlavného kontrolóra v § 18a ods. 8, pričom jedným z týchto dôvodov je aj vzdanie sa funkcie. Mgr. M. Y. sa vzdal predchádzajúcej funkcie hlavného kontrolóra listom zo dňa 22.07.2011, avšak vzdaním sa predchádzajúcej funkcie nezanikol aj jeho pracovný pomer. Zákon o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb., hoci pripúšťa aj opakované zvolenie a výkon funkcie hlavného kontrolóra tou istou osobou, v znení účinnom do 31.12.2012 totiž neobsahoval právnu úpravu skončenia pracovného pomeru hlavného kontrolóra v nadväznosti na skončenie jeho funkcie a až dňa 01.01.2013 nadobudla účinnosť novela zákona o obecnom zriadení zákonom č. 161/2012, ktorá v § 18a ods. 11 zaviedla úpravu skončenia

pracovného pomeru hlavného kontrolóra dňom zániku jeho funkcie. Táto novela však neobsahovala prechodné a záverečné ustanovenia, ktoré by upravovali právne vzťahy, ktoré vznikli pred nadobudnutím účinnosti novely, t. j. pred 01.01.2013, a preto v danom prípade nebolo možné postupovať a posudzovať skončenie pracovného pomeru navrhovateľa späťne dňom, kedy sa vzdal funkcie hlavného kontrolóra. Problematika skončenia pracovného pomeru sa riadila Zákonníkom práce, pričom predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y., ktorý vznikol uzavretím pracovnej zmluvy zo dňa 7.8.2010, nemohol preto zaniknúť zo zákona (vzdaním sa predchádzajúcej funkcie hlavného kontrolóra), ale len niektorým zo zákonom predpokladaných dôvodov, t. j. výpoveďou, okamžitým zrušením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou. Vzhľadom na to, že v posudzovanom prípade predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y. nemohol zaniknúť priamo zo zákona (vzdaním sa predchádzajúcej funkcie hlavného kontrolóra) a nedošlo k jeho zániku ani žiadnym z uvedených zákonných dôvodov, predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y., ktorý vznikol uzavretím pracovnej zmluvy zo dňa 7.8.2010, trval aj naďalej a z toho dôvodu rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12.2.2013, sp. zn. 4C/77/2012 bol Mgr. M. Y. priznaný nárok na zaplatenie náhrady mzdy vo výške 1.062,17 Eur za obdobie od 1.8.2011 do 31.3.2012, pričom až dňa 19.6.2013, na podklade odvolania podaného Obcou Mojtiín, rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom pod sp. zn. 17Co/215/2013 tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 12.2.2013, sp. zn. 4C/77/2012. V uvedenom konaní teda obidva sudy riešili otázku existencie pracovného pomeru medzi Obcou Mojtiín a Mgr. M. Y. a pritom právoplatne vyslovili, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010 trvá. Vzhľadom na to, že otázka existencie či zániku (neexistencie) jeho pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010, ktorú s ním obec uzatvorila pri jeho predchádzajúcom zvolení do funkcie hlavného kontrolóra a ktorej funkcie sa vzdal dňa 22.7.2011, bola z hľadiska obžalovanej (tiež i Mgr. M. Y.) až do právoplatného skončenia veci právne neistá a zároveň vylučovala, aby obec mala s tým istým kontrolórom súbežne dva pracovné pomery na výkon funkcie hlavného kontrolóra, obžalovaná dôvodne namietala, že išlo o zákonnú prekážku, pre ktorú nemohla uzavrieť s Mgr. M. Y. novú pracovnú zmluvu a musela odôvodnene počkať až do právoplatného skončenia súdneho sporu v uvedenej právnej veci. Za situácie, ak trval (a ešte aj trvá) tento predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y., nebolo totiž možné uzatvárať s tou istou osobou a na ten istý druh činnosti ďalšiu pracovnú zmluvu. Išlo preto o zákonnú prekážku brániacu obžalovanej splniť zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 18a ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb., t. j. povinnosť uzavrieť s právoplatne zvoleným hlavným kontrolórom Mgr. M. Y. pracovnú zmluvu najneskôr v deň nasledujúci po dni skončenia funkčného obdobia predchádzajúceho hlavného kontrolóra. Nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 18a ods. 7 zákona č. 369/1990 Zb., t. j. nesplnenie povinnosti starostu obce uzavrieť s právoplatne zvoleným hlavným kontrolórom pracovnú zmluvu najneskôr v deň nasledujúci po dni skončenia funkčného obdobia predchádzajúceho hlavného kontrolóra z dôvodu existencie uvedenej zákonnej prekážky (predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y. uzavretý s Obcou Mojtiín pracovnou zmluvou zo dňa 7.8.2010 neskončil, ale trval naďalej) nebolo preto možné považovať za zákonu odporujúci spôsob výkonu právomoci verejného činiteľa, obžalovaná preto ani nekonala v úmysle spôsobiť Mgr. M. Y. škodu a jej konaním spočívajúcim v neuzavretí novej pracovnej zmluvy pri existencii už uvedenej zákonnej prekážky mu škoda ani nevznikla. Vzdaním sa predchádzajúcej funkcie hlavného kontrolóra nezanikol totiž predchádzajúci pracovný pomer Mgr. M. Y., tento trval aj naďalej, preto mal nárok na náhradu mzdy, ktorá mu už citovanými právoplatnými súdnymi rozhodnutiami aj bola priznaná vo výške vo výške 1.062,17 Eur a z toho dôvodu sa už dňa 9.4.2013 na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadril, že v tomto trestnom konaní si nárok na náhradu škody neuplatňuje (čl. 142 p.v.). S vyššie uvedenými skutočnosťami sa však súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nezaoberal, nevykonal v uvedenom smere navrhované a pritom potrebné dôkazy v dôsledku už vyššie uvedeného chybného postupu (skutočnosť, že prebieha súdne konanie týkajúce sa trvania predchádzajúceho pracovného pomeru Mgr. M. Y. a najmä jeho výsledok mal a má vplyv na posúdenie subjektívnej stránky trestného činu z hľadiska odvolacím súdom uvedených skutočností), preto jeho skutkové zistenia a z nich vyvedené právne závery o vine obžalovanej Bc. I. B. nemajú dostatočnú a jednoznačnú oporu vo vykonaných dôkazoch, sú nielen neúplné, ale vzhľadom na vyššie uvedené dôvody aj vecne nesprávne a v nadväznosti na to sú nesprávne aj výroky o treste a náhrade škody. Mgr. M. Y. nárok na náhradu škody neuplatnil, preto postup podľa § 288 ods. 1 Tr. por. o odkázaní poškodeného s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie nemá zákonné opodstatnenie. Odvolacie námietky obžalovanej v uvedených smeroch boli preto dôvodné a odvolací súd ich akceptoval.

Z uvedených dôvodov vyplýva, že pre zistené podstatné chyby konania nebol skutkový stav veci náležite zistený a tieto chyby nemohol odvolací súd sám napraviť, preto na podklade odvolaní obžalovanej i

prokurátora zrušil podľa § 321 ods.1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Vykonanie nového konania a dokazovania zrejme môže viesť k iným skutkovým zisteniam a právnym záverom, preto odvolací súd v zmysle § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozhodol na neverejnom zasadnutí (zistené chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí). Nezistil však pritom podmienky na postup podľa § 325 Tr. por., teda aby s rozhodnutím, že sa vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, súčasne aj nariadil, aby bola prejednaná a rozhodnutá iným samosudcom. Zistené chyby a odvolacím súdom naznačený nesprávny postup samosudcu v posudzovanej veci totiž bez ďalšieho neodôvodňujú záver o vylúčení samosudcu pre jeho pomer k obžalovanej alebo k veci k obžalovanej, hoci je potrebné pripustiť, že umožňovali zo strany obžalovanej Bc. I. B. vytvoriť si subjektívny názor o tom, že proti nej vedené konanie pred súdom prvého stupňa neprebiehala objektívne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.